

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Pavlem Kumprechtem ve věci žalobce **J. K.**, zast. Mgr. Ondřejem Filipem, advokátem se sídlem AK v Ústí nad Orlicí, Komenského 153, proti žalovanému **Krajskému úřadu Královéhradeckého kraje**, se sídlem v Hradci Králové, Pivovarské náměstí 1245, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 12. 2010, zn. 22010/DS/2010/Kj, t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 8. 12. 2010, zn. 22010/DS/2010/Kj, se z r u š u j e a věc s e žalovanému v r a c í k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný j e p o v i n e n nahradit žalobci náklady řízení ve výši 7.760,--Kč, k rukám Mgr. Ondřeje Filipa, advokáta se sídlem AK Komenského 153, Ústí nad Orlicí, PSČ 562 01, do 8 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

Odůvodnění:

Žalovaným rozhodnutím žalovaný zamítl žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Rychnov nad Kněžnou ze dne 18. 10. 2010, č. j.: SPR-8953/10-156/2010/IN, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bodu 5 zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění (dále jen „přestupkový zákon“), jehož se měl dopustit v příčinné souvislosti s porušením § 4

-2-

písm. c) a § 70 odst. 2 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, v platném znění (dále jen „ZPPK“), a toto potvrdil. Uvedený přestupek měl žalobce spáchat dne 25. března 2010 v 18:00 hodin, kdy řídil v obci Rychnov nad Kněžnou u oblastní nemocnice osobní motorové vozidlo tovární značky VW Sharan, registrační značky 9A8 1240, s přívěsem registrační značky 02-RKA-14, po silnici č. I/14 a vjel do křižovatky se silnicí č. III/3211, a to ve směru k centru obce Rychnov nad Kněžnou, na signál s červeným světlem „Stůj“, přičemž křižovatkou projel. Žalobce napadl žalované rozhodnutí včas podanou žalobou, kterou v podstatě odůvodnil následujícím způsobem.

Předně tvrdil, že jak prvoinstanční správní rozhodnutí, tak i rozhodnutí žalovaného, vychází z nesprávného hodnocení důkazů, výpovědí dvou policistů, jakožto jediných důkazů, o něž se rozhodnutí opírá. Přitom jejich důkladné posouzení by vedlo k závěru, že se žalobce daného přestupku nedopustil. Namísto toho vyšel žalovaný z judikátu Nejvyššího správního soudu, podle něhož není důvod samo o sobě shledávat výpověď policisty nedůvěryhodnou. S tím žalobce souhlasí, nicméně pokazoval zároveň na to, že tím není řešen případ, kdy se výpovědi policistů vzájemně vylučují, jako v daném případě ohledně vzdálenosti žalobcova vozidla od křižovatky v okamžiku signálu se žlutým světlem „Pozor“. Dodal, že skutečnost, že svědky uvedené hodnoty rychlosti, vzdálenosti a pohyb vozidla v čase nejsou zadokumentované, nemůže být posuzována v jeho neprospěch a z provedených důkazů vybírány jen ty, které jsou pro žalobce nevýhodné.

Poté žalobce rekapituloval údaje o rychlosti svého vozidla, jeho vzdálenosti od semaforu, vzdálenosti od policejního auta a době svícení oranžového světla (dlužno rozumět „žlutého“ signálu dle předpisu) na něm, jak je uvedli ve svědeckých výpovědích prap. L. V. a prap. V. B.. Jejich vzájemným porovnáváním na konkrétní situaci přitom poukazoval na rozpornost jejich výpovědí, v důsledku nichž prý nelze dojít k závěru, že se přestupku mu kladeného za vinu dopustil. Vzhledem k tomu navrhoval žalované rozhodnutí zrušit a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení.

Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 16. 3. 2011. Uvedl v něm, že svědci - zasahující policisté, viděli spáchání přestupku z bezprostřední blízkosti. K přestupku došlo na velmi přehledném úseku, policisté jeli ve vozidle přímo za vozidlem řízeným žalobcem, takže přestupek byl spáchán přímo před nimi. V souvislosti s tvrzením žalobce o rozpornosti důkazů citoval žalovaný z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005 - 84 (rozhodnutí je dostupné na www.nssoud.cz), podle něhož *„existence rozporů mezi jednotlivými důkazy není neobvyklá, přičemž v takové situaci je správní orgán povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádá a z jakých důvodů uvěřil jedné z vzájemně protichůdných skutkových verzí.“*

Vyjádřil přesvědčení, že posoudil všechny shromážděné důkazy a že přestupek byl náležitě prokázán, neboť rozpory ve výpovědích svědků – zasahujících policistů se týkají pouze odhadů vzdáleností a časů, žádná z uvedených veličin

nebyla změřena, jedná se pouze o jejich subjektivní odhad. V otázce podstaty přestupku – tedy jízdy vozidla řízeného obviněným křižovatkou na červenou - a průběhem událostí před spácháním přestupku a následného děje se prý výpovědi shodují. Oba svědci totiž bezpečně viděli, že vozidlo řízené žalobcem projelo křižovatkou na červenou. V ostatním žalovaný odkázal na odůvodnění žalovaného rozhodnutí, které má za věcně správné a odpovídající zjištěným skutečnostem. Vzhledem k tomu navrhoval žalobu zamítnout.

Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního, zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), a to bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., když žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný se k výzvě o možnosti rozhodnout ve věci bez jednání ve lhůtě dvou týdnů od doručení této výzvy nevyjádřil. Krajský soud měl proto v souladu s citovaným ustanovením za to, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí. O tom byl ve výzvě poučen. Dospěl přitom k následujícím zjištěním a právním závěrům.

Žalobce nebyl srozuměn již s výsledky přestupkového řízení rozvedenými v rozhodnutí Městského úřadu Rychnov nad Kněžnou ze dne 18. 10. 2010, č. j.: SPR-8953/10-156/2010/IN, a proto proti němu podal odvolání, které prvoinstančnímu správnímu orgánu došlo dne 15. 11. 2010. Namítal v něm především toto:

„ Správní orgán měl ve vztahu k časovým údajům svědků především zvažovat vzdálenosti a časové intervaly, vyplývající z rychlosti vozidla. Oba svědci udávají rychlost vozidla v rozmezí 40 až 50 km/hod. V tomto rozmezí rychlosti by tedy vozidlo urazilo 11,1 až 13,9 metru za sekundu. Svědek V. uvádí, že v okamžiku rozsvícení oranžového světla bylo vozidlo 20 metrů před semaforem a oranžové světlo svítilo 3 sekundy. Jednoduchým výpočtem lze dospět k tomu, že v okamžiku rozsvícení červeného světla by vozidlo muselo být 13, 3 až 21, 7 m za semaforem. Pokud by oranžové světlo svítilo pouze 2,3 sekundy, jak tvrdí obviněný, pak by jeho vozidlo bylo v okamžiku rozsvícení červeného světla 5,5 m až 12 m za semaforem.

Svědka B. tvrdí, že vozidlo bylo v okamžiku rozsvícení červeného světla 8 metrů před semaforem a předtím 2 až 3 sekundy svítilo oranžové světlo. To znamená, že by bylo v okamžiku rozsvícení oranžové muselo být před semaforem ve vzdálenosti 30 metrů (rychlost 40 km/h a 2 sekundy) až 50 metrů (rychlost 50 km/h a 3 sekundy). Při použití průměrné rychlosti 45 km/h a obviněným tvrzené délky intervalu oranžové 2,3 sekundy je vzdálenost 36,7 metrů. To je zcela v rozporu s výpovědí předchozího svědka V., zvláště když není důvod brát jako směrodatné nižší hodnoty.

Pokud by obě výpovědi byly z hlediska vzdáleností pravdivé (vzdálenost 20 metrů při oranžové versus 8 metrů při červené), ujel by obviněný mezi rozsvícením oranžového a červeného světla pouhých 12 metrů, musel by se tedy pohybovat rychlostí kolem 15 km/h. To však výpovědi obou policistů zcela vylučují, neboť vozidlo se mělo pohybovat rychlostí 40-50 km/h a muselo by ujet trojnásobnou vzdálenost.“

Žalobce dále zpochybňoval svědectví prap. V. B. ohledně

vzdálenosti vozidla od semaforu v době, kdy se na něm rozsvítila červená. Pozastavoval se rovněž nad tvrzením obou policistů, že za ním jeli v odstupu pouhých 10 metrů při průjezdu městem Rychnov nad Kněžnou až po předmětnou křižovatku, namísto 22 až 28 m, jak by se podle něho slušelo s ohledem na bezpečnost provozu. Pokud tak skutečně jeli, riskovali podle žalobce nehodu, přičemž i tato skutečnost podle něho vzbuzuje pochybnosti o jejich výpovědích.

Z uvedeného je zřejmé, že žalobní důvody jsou v podstatě totožné s těmi, které žalobce uplatnil již v odvolání. Nezákonnost žalovaného rozhodnutí přitom žalobce spatřoval v tom, že se v něm žalovaný nevypořádal řádným způsobem s jeho námitkami a se všemi důkazy, jež byly v průběhu přestupkového řízení provedeny, t.j. především s výše uvedenými rozpory ve výpovědích jmenovaných policistů.

Žalovaný totiž založil svůj závěr ve věci pouze na skutečnosti uvedené shodně oběma svědky - policisty, že žalobce nezastavil vozidlo a vjel do křižovatky v době, kdy již na signalizačním zařízení - semaforu byl signál s červeným světlem „Stůj“, což prý policisté bezprostředně vnímali svými smysly. Nezvratnost jejich svědectví přitom obrnil obecnými závěry ohledně věrohodnosti výpovědí policistů, jak byly formulovány v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2006, č.j. 4 As 19/2007-114. Odvolacími námitkami žalobce, týkajícími se údajů získaných při výsledku svědků k rychlosti žalobcova vozidla, jeho vzdálenosti od semaforu v době rozsvícení žlutého či červeného světelného signálu, vzdáleností mezi jeho autem a autem policie, době svícení žlutého světla na semaforu, respektive tím, jak všechny tyto podklady zapadají do daného přestupkového děje, se pak žalovaný vůbec nezabýval. Této své povinnosti se totiž zbyl tím, že uvedené okolnosti označil pouze za orientační, které nelze použít jako objektivní hodnoty pro závěry (výpočty) uváděné žalobcem. To by bylo podle něho možné pouze v případě, že by byly řádně změřené a zadokumentované.

Namítal-li žalobce, že žalovaný nesprávně hodnotil provedené důkazy, když se nevypořádal s rozpory ve výpovědích svědků, musel krajský soud již z tohoto důvodu žalobci přisvědčit. Podle § 68 odst. 3 správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb., správní řád) totiž musí odůvodnění rozhodnutí obsahovat důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Z odůvodnění rozhodnutí tak musí být mimo jiné seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené. Těmto zákonným požadavkům ale zůstal žalovaný hodně dlužen, když odůvodnění jeho rozhodnutí je v tomto směru velmi kusé a jednostranné, nezabývající se všemi rozhodnými skutečnostmi pro řádné posouzení věci a v důsledku toho i nepřezkoumatelné. Právě v této souvislosti lze ostatně připomenout z vyjádření žalovaného k žalobě tu jeho část, ve které cituje z uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu, že *“ v takové situaci je správní orgán*

povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné z vzájemně protichůdných skutkových verzí.“

Namísto toho žalovaný všechny žalobcovy námitky, týkající se způsobu jeho jízdy před křižovatkou, a to ve světle provedených svědeckých výpovědí, fakticky odbyl tím, že pro posouzení viny žalobce je významný pouze fakt, že svědci viděli vjet žalobce do křižovatký na již svítící červený signál. Nevypořádal se však již s tím, že titíž svědci zároveň popisovali uvedený skutek způsobem, který toto přinejmenším zpochybňoval. Žalovaný měl totiž skutečnosti, jako rychlost žalobcova vozidla, signalizaci žlutým světlem na semaforu či vzdálenost žalobcova vozidla při tom od semaforu, za řádně nezměřené, nezadokumentované, a proto za pouze orientační. Přitom i tyto údaje vnímali svědci svými smysly, tak jako skutečnost, z níž orgány veřejné správy, zúčastněné na tomto řízení, vycházely.

Pokud by však měla být svědeckví k těmto otázkám bez významu, nabízí se otázka, proč jim naopak prvoinstanční správní orgán věnoval takovou pozornost při výslechu svědků. Proč s nimi spojoval otázku spáchání přestupku žalobcem, jak je nepochybně zřejmé z obsahu odůvodnění jeho rozhodnutí. Vždyť od jeho strany druhé až po stranu pátou popsal skutkový stav věci jen citacemi z výpovědí policistů, při nichž byla věnována pozornost právě zmíněným otázkám. K výpovědím policistů přitom uvedl (viz strana pátá dole), že „*tvorí společně s oznámením přestupku, úředním záznamem a následnou svědeckou výpovědí ucelený celek, oba svědci vypovídají shodně, mezi výpověďmi není rozpor, tedy se zcela jasně jedná o výpovědi pravdivé.*“ Poté již prvoinstanční správní orgán v podstatě bez dalšího věcného a právního rozboru provedených důkazů (tedy v rozporu s již citovaným ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu) zkonstatoval, že ze zjištěného skutkového děje je zřejmé, že žalobce naplnil skutkovou podstatu daného přestupku.

Prvoinstanční správní orgán tedy neměl o věrohodnosti výpovědí policistů sebemenší pochybnosti, a to včetně jejich údajů týkajících se již zmiňované rychlosti žalobcova vozidla či jeho vzdálenosti od semaforu v době rozsvícení žlutého signalizačního světla. Z odůvodnění jeho rozhodnutí však není zřejmé, jak tyto údaje hodnotil, a zřejmě nikoliv, neboť jinak by musel dojít k nesrovnalostem v nich, tak je žalobce rozvedl v odvolání proti němu ze dne 11. 11. 2010 a posléze i v žalobě. Závěry o nich jsou však významné jak pro tvorbu právního posouzení věci, tak pro případnou obranu žalobce. Ten se však k tomu z rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu nic nedozvěděl, byť byly jeho podkladem a žalovaný v konečném rozhodnutí již jen zkonstatoval, bez logického zdůvodnění a koneckonců i legitimního očekávání žalobce, že uvedené námitky jsou bez významu. S ohledem na to se pak již námitkami o rozporech ve výpovědích policistů nezabýval, aniž by tento svůj postup adekvátním způsobem odůvodnil ve smyslu výše uvedeného (viz náležitosti rozhodnutí). Tím ovšem zatížil rozhodnutí nepřezkoumatelností, neboť z jeho odůvodnění není zřejmé, proč nepovažoval žalobcem uvedené rozpory za důvodné. Proč se při svém rozhodnutí opřel jen o části svědeckých výpovědí, když všechny skutečnosti v nich uvedené byly svědky vnímány za stejných okolností a

zaznamenáno nebylo ani to, že žalobce nedbal signálu s červeným světlem.

Již jen s ohledem na to musel krajský soud žalované rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost, spočívající v nedostatku důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. zrušit a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). V něm bude žalovaný vázán právními názory vyslovenými v tomto rozsudku (viz § 78 odst. 5 s.ř.s), t.j. vypořádá se se všemi odvolacími námitkami žalobce a ve věci znovu rozhodne.

Přitom bude mít též na paměti, že ani jízda porušující signál s červeným světlem „Stůj“ nemusí být přestupkem, pokud není naplněná jeho materiální stránka. Kromě toho bude nutno při zkoumání porušení § 70 odst. 2 písm. a) ZPPK postupovat i v kontextu odstavce 2 písm. d) citovaného ustanovení. Podle něho totiž při řízení provozu na křižovatce znamená pro řidiče signál se žlutým světlem "Pozor!" sice povinnost zastavit vozidlo před dopravní značkou "Příčná čára souvislá", "Příčná čára souvislá se symbolem Dej přednost v jízdě!" a "Příčná čára souvislá s nápisem STOP", a kde taková dopravní značka není, před světelným signalizačním zařízením; je-li však toto vozidlo při rozsvícení tohoto signálu již tak blízko, že by řidič nemohl vozidlo bezpečně zastavit, smí pokračovat v jízdě. Právě i s ohledem na to bude třeba chování žalobce zhodnotit. Krajskému soudu přitom v této souvislosti neušlo, že žalobce v průběhu přestupkového řízení též zpochybňoval správnou funkci daného světelného zařízení, ale tím se nezabýval ani jeden z orgánů veřejné správy zúčastněných na řízení.

Žalobce měl ve věci plný úspěch, když žalované rozhodnutí bylo zrušeno, a proto má právo na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 1 s.ř.s. proti účastníkovi, který úspěch neměl. Náklady žalobce spočívaly v náhradě soudního poplatku 2.000,- Kč, odměně advokáta za dva úkony právní služby při zastupování po 2.100,- Kč (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání žaloby soudu - § 11 odst. 1 písm. a/ a d/ a § 9 odst.3 písm.f/ ve spojení s § 7 vyhl. č. 177/1996 Sb.) a náhradě jeho hotových výdajů za dva úkony po 300,- Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky). Náhrada nákladů řízení bez daně z přidané hodnoty by tak činila úhrnem 6.800,-Kč. Protože je ale zástupce žalobce plátcem daně z přidané hodnoty, jak řádně doložil, byla k uvedené částce podle § 57 odst. 2 s.ř.s. ještě připočtena výše této daně z odměny za zastupování a paušálních částek ve výši 960,-Kč, takže celková výše náhrady nákladů řízení činí 7. 760,-Kč. Náklady řízení je žalovaný povinen zaplatit podle výroku č. II tohoto rozsudku zástupci žalobce, neboť je advokátem (viz § 64 s.ř.s. a § 149 odst. 1 o.s.ř.).

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§§ 54 odst. 5 a 55 odst. 5 s. ř. s.).

-7-

Proti pravomocnému rozhodnutí je přípustná kasační stížnost, kterou lze podat z důvodů uvedených v § 103 a násl. s. ř. s. ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost se podává do 31. prosince 2011 ke Krajskému soudu v Hradci Králové; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Nejvyššího správního soudu.

Od 1. ledna 2012 se kasační stížnost podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u soudu, který napadené rozhodnutí vydal.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 28. listopadu 2011

JUDr. Pavel Kumprecht, v.r.
samosoudce

